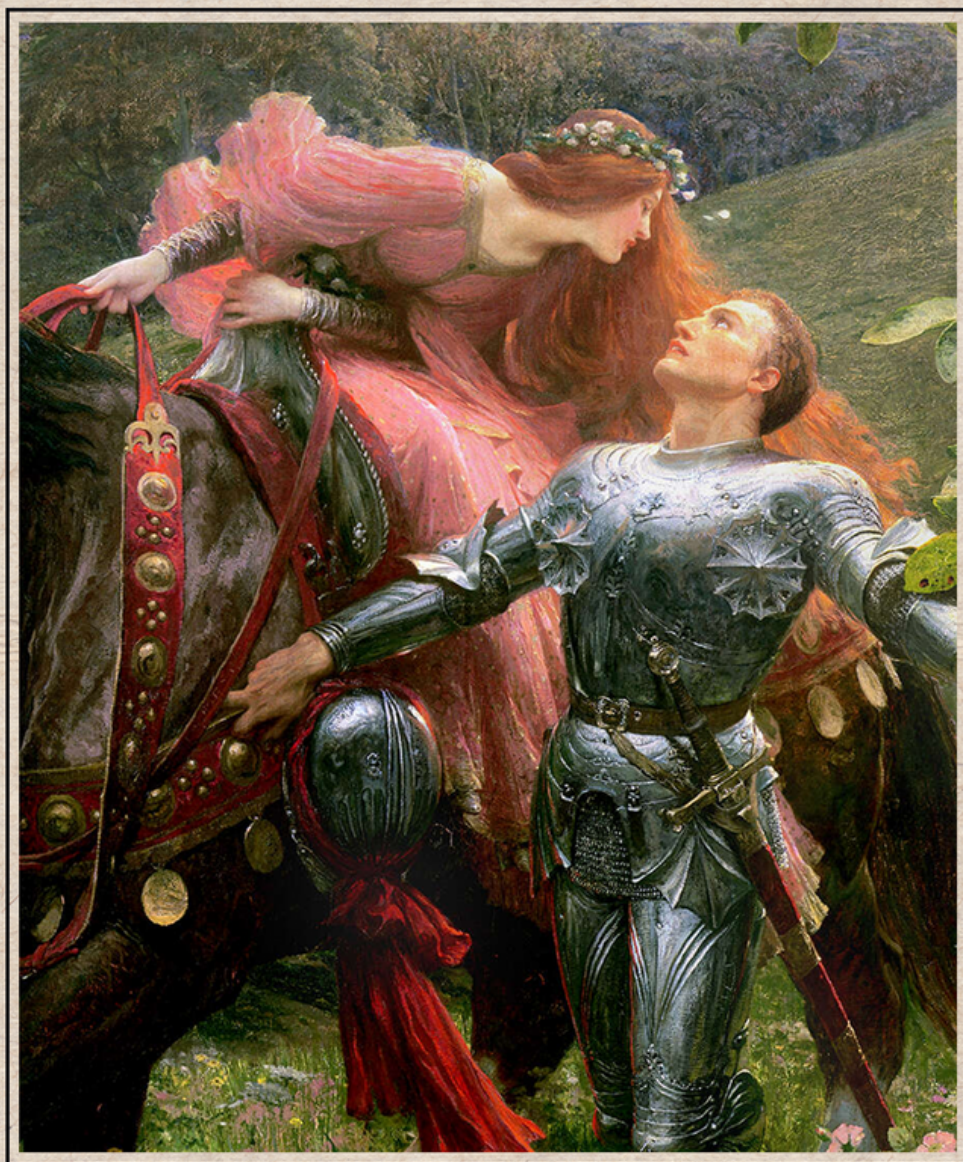

MABINOZION

Tło fabularne, rozdział I: „Korzenie”

AUTORZY:
Kamil Bartczak
Kit S.

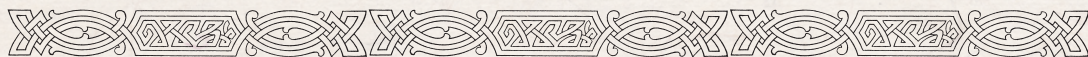
LARPVENTURE

Najwspanialsza z wysp

rytania, najwspanialsza z wysp, położona jest na wodach Oceanu Zachodniego pomiędzy Galią a Irlandią. Ziemie jej doskonale nadają się do użytkowania i obdarzają ludzi niewyczerpanym bogactwem różnorodnych metali, pól i terenów rolnych. Ziemia odznacza się niebywałą płodnością i rodzi hojnie. Są tam również lasy pełne dzikiego zwierza, polany, na których można wypasać bydło. Rosną tam różnokolorowe kwiaty, z których nektaru wytwarzają miód pracowite pszczoły. Bogactwa dopełniają pełne ryb rzeki i jeziora.

Brytania jest ziemią, którą każdy lud chciałby posiadać, gdyby tylko miał ku temu sposobność.

Przybycie Cezara

ierwsi w Brytanii mieszkaliśmy my, Brytowie. Lud szlachetny i bitny, którego panowanie nad wyspą trwało od zarania dziejów do połowy I wieku, kiedy na Wyspę ze swoimi rycerzami przybył Cezar. Był to król tak wielki, że cały jego orszak stanowili również królowie, którzy swoimi płaszczami dawali mu cień, gdy odpoczywał po polowaniu. Królestwo, którym władał, nazywało się Rzym¹.

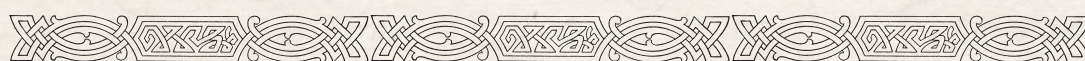
Cezar zapragnął uczynić z Brytanii swoje lenno. Wydał wojnę władcom Brytów, w której mężni mieszkańcy Wyspy zadali mu wiele klęsk. W końcu jednak, w wyniku zdrady i przekupstwa, został jej królem. Był to pierwszy z czterech wieków panowania Rzymu nad Wyspą.

W tym czasie żyło się ludziom bezpiecznie i dostatnio. Budowano liczne zamki i kościoły. W klasztorach uczeni mnisi spisywali kroniki. W świętych gajach i kręgach wciąż kłanianio się starym bogom, choć Cezar pokarał druidów, gdy sprzeciwili się jego władzy. Przez cztery wieki Rzym chronił Brytanię, dając odpór ciągłym najazdom wrogów.

¹ W szóstym wieku naszej ery wiedza historyczna mieszkańców Brytanii jest ograniczona. Po ucieczce Rzymian, o czym kilka akapitów dalej, zabrakło zarówno ksiąg, jak i uczonych zdolnych je studiować. O ile fakt panowania rzymskiego jest pamiętany, to chronologia tego okresu ulega zapomnieniu. Również wyobrażenie tego, jak Rzym mógł wyglądać, kształtowane jest przez obecną perspektywę Romano-Brytów.

Od zachodu Wyspę gnębili irlandzcy piraci. Choć posługiwali się podobną mową, nie mieli litości dla statków ani ziem na wybrzeżu. Szczególnie dotyczyło to Kornwalii, która więcej ma granic z morzem niż ziemią. To zagrożenie dopiero niedawno odsunął mądry król **Marek**^{2/3}.

Od północy Brytanię niezmiennie najeżdżali Piktowie – surowy lud gór, którego nigdy nie udało się podbić. Rzymianie zbudowali ogromny mur w poprzek Wyspy, by powstrzymać ich napaści. Obecnie popadł on w ruinę, a Północ najeżdża Brytanię tak samo, jak robiła to zawsze. Najgorsze przychodziło jednak, tak jak dziś, z południowego wschodu. Wodzowie ogromnej, dzikiej Germanii, odkrywając naszą bogatą Wyspę, nigdy nie ustali w wysiłkach, by ją podbić.

Ucieczka Rzymian

wyniku upadku obyczajów królestwo Cezara zaczęło się chwiać i rozpadać. Atakowany przez zbuntowanych wasali władca Rzymu nakazał swoim rycerzom powrócić z Brytanii. Zbrojni z Wyspy pospieszyli na pomoc Cesarowi do odległych krajów, gdzie wszyscy zginęli w bitwie nad rzeką Jordan.

Wypływając za morze na początku V wieku, Rzymianie pozostawili Brytanię bez ochrony przed coraz bardziej potwornymi najazdami. Za rycerstwem Cezara podążyli wszyscy duchowni oraz uczeni w piśmie. Kto tylko dobrze mówił po łacinie, uciekał się pod opiekę wyruszających wojsk. Wiedzieli bowiem mądrzy ludzie, jak trudne czasy nadejdą dla Brytanii.

Po wyjeździe Rzymian ludzie popadli w biedę, a miasta w ruinę. Nie było komu odprawiać mszy w zgrabionych kościołach. W tym czasie w całej Brytanii nie napisano ani jednej książki ani nie wybito żadnej monety. Zrozpaczonych ludzi otoczyły chaos i przemoc.

² Mowa tutaj o obecnym władcy Kornwalii. Pod rządami króla **Marka** dzielnica urosła w siłę na tyle, by zawrzeć rozejm z Irlandczykami. By uczynić go trwałym, Marek poślubił Różę Irlandii – córkę króla piratów, piękną **Izoldę Jasnowłosą**. Ten mariaż zapewnia Brytanii pokój z większością Irlandczyków – przynajmniej na czas jego trwania.

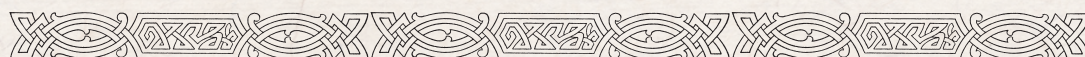
³ Tłustym drukiem oznaczane są postaci biorące udział w larpie Mabinogion.

Rządy Utera Pendragona

ter, syn Konstantyna, przyszedł na świat w połowie V wieku⁴. Pięć dekad po ucieczce Rzymian Brytania była rozbita na liczne domeny i królestwa. Władcy tych ziem toczyli ciągle walki z najeźdźcami oraz sobą nawzajem. Uter był jednym z takich władców, wyróżniał się jednak pod względem osobistego męstwa oraz ogromnej ambicji. Odziedziczywszy po ojcu zamek, ziemię i lojalność kilku wasali, Uter szybko zaczął powiększać swoją domenę. Koronowany został imieniem Pendragon. Przyjmując koronę, poprzysiął zjednoczyć Brytanię pod swoją władzą.

Uter był zaciekłym obrońcą swoich poddanych, co przysporzyło mu wiele chwały i miłości ze strony ludu. Jednocześnie, za sprawą pożerającego jego duszę Czerwonego Smoka⁵, budził trwogę i respekt innych królów⁶ na Wyspie. Wspierany radą swojego **Merlina**⁷, konsekwentnie zdobywał nowe ziemie i lojalność kolejnych rycerzy.

Ekskalibur i Pani Jeziora

ośród wszystkich wodzów Brytów Uter był pierwszym, który ogłosił pragnienie zostania władcą jedynym. Ambicja ta zjednała mu sojuszników, ale także stworzyła wrogów. Wizja Brytanii zjednoczonej pod jedną koroną przemawiała do ludu oraz wielu rycerzy.

W obliczu nieustannego zagrożenia ze strony Sasów, Irów i Piktów zakończenie waśni pomiędzy brytyjskimi wodzami dawało nadzieję na odparcie najeźdźców. Dla każdego, kto sam nie marzył o koronie, rządy Jednego Prawdziwego Króla były miłą wizją; jedyną przyszłością, w której można było dążyć do szczęścia i dostatku, a nie jedynie przetrwania. Dla tych jednak, którzy korony nosili, była to wizja niepokojąca.

⁴ Czasy Utera Pendragona są jeszcze pamiętane przez żyjących. Wiedza o nich, choć przekazywana ustnie, jest pełniejsza niż ta o dekadach wcześniejszych.

⁵ Czerwony smok jest symbolem Brytów. Oznacza pierwotną potęgę, ale także palącą żądzę i nieustępliwy gniew.

⁶ Królem nazywał się wówczas niemal każdy, kto posiadał lojalnych wasali, a sam nie złożył hołdu lennego. Wizja Brytanii zjednoczonej pod jedną koroną, która byłaby w stanie oprzeć się zewnętrznym wrogom, była w czasach Utera jedynie nadzieją na przyszłość.

⁷ „Merlin” był przed przybyciem Rzymian tytułem noszonym przez wyższego barda. Bardowie pełnili rolę zarówno opowiadaczy, jak i czarowników. W V w. bardowie i druidzi znani byli już głównie z legend. Doradzający Uterowi człowiek wydawał się być w posiadaniu jakiejś części dawnej, zakazanej wiedzy. Nie miał żony ani krewnych, znany był jedynie jako królewski doradca. Z tego powodu tytuł Merlina zastąpił jego prawdziwe imię, które zostało zapomniane.

Część wodzów nie chciała wyrzec się własnych ambicji. Widzieli oni wartość zjednoczenia Brytanii wokół jednego tronu, ale dlaczego miałby przypaść on Uterowi?

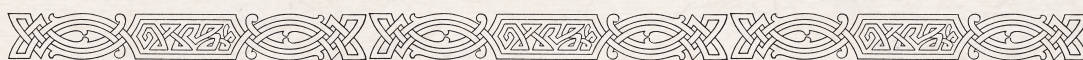
Inni z możliwych obawiali się, jak sami będą traktowani przez Utera, gdy złożą mu hołd. By zmienić rywali w poddanych, król musiał nie tylko być od nich silniejszy, ale także powinien przekonać ich, że będzie dla nich dobrym suwerenem. Uter robił wszystko, by pokazać obie te strony. W wysiłkach tych wspierał go, czy wręcz prowadził, **Merlin**.

Pewnego dnia Uter wraz ze sprzymierzeńcami polowali na białego jelenia. Całemu orszakowi przyszło wówczas nocować w namiotach w głębi lasu. Wczesnym rankiem Merlin ogłosił, że we śnie przyszła do niego wspaniała wizja. Odmówił podania jej szczegółów, jako że o tajemnej wiedzy nie wolno mówić publicznie. Zawołał jednak, by wszyscy udali się za nim na brzeg pobliskiego jeziora, gdzie miała wydarzyć się rzecz cudowna.

Gdy możni dotarli na brzeg, ujrzeli wyłaniającą się z wody i mgieł postać pięknej kobiety. Odziana w białą suknię, w rękach trzymała kunsztowny miecz. Żaden z zebranych nie widział wcześniej godniejszej damy ani oręża. Choć nie powiedziała ani słowa, wszyscy wiedzieli, że jest istotą nie z tego świata. Nie ośmielili się zakłócić ciszy ani słowem, gdy wyciągnęła w przód ręce, ofiarując miecz Uterowi. Następnie postać oddaliła się, rozplywając się wraz z poranną mgłą.

Dopiero wtedy **Merlin** wyjaśnił oniemiałym rycerzom, czego właśnie doświadczyli. Nieznajoma była nikim innym, jak Panią Jeziora⁸ – opiekuńczą boginią Wyspy, starszą nawet niż wiara Rzymian. Miecz, który ofiarowała Uterowi, był zaś cudownym Ekskaliburem. Magicznym orężem przepowiedzianego władcy wszystkich Brytów.

Wieść o błogosławieństwie udzielonym przez Panią Jeziora Uterowi rozeszła się lotem błyskawicy, przysparzając królowi uznania i przyjaciół. Do końca następnego roku Uter uzyskał przysięgę wierności ze strony czterech królów: **Uriena**, **Pelinora**, **Nantresa** i **Lodegransa**.

⁸ Był to jedyny moment, gdy ktokolwiek widział Panią Jeziora w jej własnej osobie. Wcześniej i później pojawiały się świadectwa o napotkaniu tajemniczych kobiet, które były jej służkami lub uczennicami. Tutaj Pani Jeziora nazywana jest boginią, ale nie jest znany nikt, kto miałby pewność co do jej prawdziwej natury.

Obleżenie Tintagelu

ówią, że w drodze do wielkości najtrudniejszym przeciwnikiem jest własna natura. Uterowi nie udało się pokonać wyzwania ze strony jego żądź.

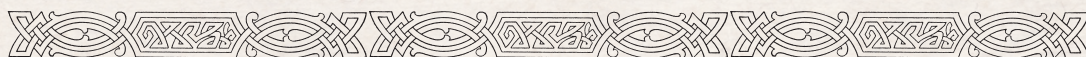
Jednym z wiernych wasali Utera był Gorlois. Nie był on królem i nie miał podobnych Uterowi ambicji. Trzymał zamek Tintagel i był rad pozostać w tej roli. Pendragon nie potrzebował zwycięstwa nad swoim lennikiem dla chwały; nie pragnął jego zamku ani ziem, nad którymi i tak pełnił zwierzchność. Najdzielniejszy z władców Brytanii chciał pięknej Igreny, żony Gorloisa. By ją posiąść, obległ ze swoimi rycerzami Tintagel⁹. Z pomocą Merlina zgładził swego wasala, zdobył zamek i wraz z nim Igrenę. Tak poczęty został syn Utera, **Artur**¹⁰.

By przypieczętować swoje zwycięstwo, Uter Pendragon poślubił Igrenę. Królowa miała już trzy córki: najstarszą **Morgause**, **Morganę** o przenikliwym spojrzeniu oraz najmłodszą **Elaine**, która miała wówczas zaledwie trzy lata. Dla trzech sióstr Uter Pendragon stał się ojczymem, zaś **Artur** – przyrodnim bratem.

Koszt tego zwycięstwa okazał się dla Utera wysoki. Gdy zdradził Gorloisa, chwała króla prysła jak sen. Stracił całą miłość i zaufanie, jakimi do tej pory się cieszył. Wszak Jednym Prawdziwym Królem nie może zostać ten, kto skrzywdził wiernego lennika. Od czasu zdobycia Tintagelu Uter nie był nigdy widziany z Ekskaliburem.

Jedynym nowym stronnikiem, którego Uter pozyskał aż do końca swojego życia, był król Lot. Był to władca również bardzo ambitny, który latami odmawiał uznania Utera. Przekonać dał się dopiero na krótko przed śmiercią Pendragona. Zachęciły go do tego rozległe ziemie, które dostał jako swoje lenno. Ponadto wszedł w małżeństwo z królewską pasierbicą, **Morgause**, co wynosiło go ponad innych wasali Utera¹¹.

Po zdobyciu Tintagelu nie udało się Uterowi zawiązać żadnego innego sojuszu.

⁹ Zamek Tintagel należał wówczas do rodu Gorloisa. Zdobyty został w V wieku przez Utera Pendragona, po którym odziedziczył go z kolei **Artur**. Obecnie należy on do **Lancelota z Jeziora**, który otrzymał go od Artura w darze za wierną służbę.

¹⁰ Jakiego zaklęcia bądź wybiegu użył Merlin, by wesprzeć Utera w zniewoleniu Igreny, nie jest powszechnie wiadomym. Jedyną żyjącą dziś osobą, która ma tę wiedzę, jest sam czarownik. Ten zaś, pytany o swoje czary, odpowiada: „Gdybyś mógł zrozumieć, jak działa moja magia, nie musiałbyś pytać”.

¹¹ **Morgause**, najstarsza córka Igreny, mimo że znana już wówczas z niechęci do ojczyma, za Lota zgodziła się wyjść chętnie – wbrew ówczesnym obawom, że nie zechce wspierać sojuszu Utera.

Niniejszą kronikę spisałam ja, Blanka z Morianel, kronikarka
dobrego króla Artura, w roku 537. Kończę to dzieło z nadzieją,
że historia Brytów nie zostanie zapomniana.

